

Hoofdstuk 1 – De kikker bij de zilveren fontein

Lang geleden, in een koninkrijk vol bloementuinen en hoge torens, woonde prinses Elin. Ze had vriendelijk ogen, goudblond haar en een zacht hart voor alles wat leefde. Het liefst wandelde ze alleen door de paleistuin, waar vogels zongen en de rozen heerlijk roken. Helemaal achter in die tuin stond een oude zilveren fontein. Het water glinsterde alsof er sterren in dreven.

Op een rustige ochtend liep Elin naar de fontein met haar favoriete gouden bal. Ze gooide hem lachend omhoog, ving hem weer op en draaide vrolijk rond. Maar toen ging het mis. De bal schoot uit haar handen, stuiterde over de stenen rand en plonsde diep het water in.

“Elke keer weer,” fluisterde Elin verdrietig, terwijl ze in het donkere water keek.

Plotseling hoorde ze een klein stemmetje naast zich. “Waarom huil je, prinses?”

Op een natte steen zat een groene kikker met glanzende ogen. Hij keek haar rustig aan, bijna alsof hij haar al kende. Elin schrok, maar knielde nieuwsgierig neer. Ze wist nog niet dat deze kleine kikker een groot geheim met zich meedroeg.

Hoofdstuk 2 – Een bijzondere belofte

Elin veegde haar tranen weg en keek de kikker verbaasd aan. “Mijn gouden bal ligt op de bodem van de fontein,” zei ze zacht. “Hij betekent veel voor mij. Ik kan er niet bij.”

De kikker knikte langzaam, alsof hij alles begreep. “Ik kan hem voor je halen,” zei hij kalm. “Maar alleen als je mij iets belooft.”

De prinses trok haar wenkbrauwen op. “Wat wil je dan?”

De kikker sprong iets dichterbij. “Dat je mij als vriend behandelt. Dat ik bij je mag zitten, met je mag eten en dat je me niet wegstuurt.”

Elin aarzelde even. Het idee was vreemd, maar haar bal was belangrijker. “Goed,” zei ze snel. “Ik belooft het.”

Zonder nog iets te zeggen dook de kikker in het koude water. Even was het stil... toen verschenen er kringen op het oppervlak. Na een paar tellen kwam hij weer boven, met de gouden bal stevig in zijn bek.

Hij legde de bal voorzichtig aan de rand. Elin pakte hem blij op. “Dank je!” riep ze, en zonder verder na te denken rende ze weg richting het paleis.

De kikker bleef alleen achter bij de fontein. Zijn ogen volgden haar langzaam. “Een belofte... is niet zomaar iets,” fluisterde hij zacht.

